

ע"פ 8317/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 8317/15

לפני: כבוד המשנה לנשיאה א' רובינשטיין
כבוד השופט ח' מלצר
כבוד השופט צ' זילברטל

המערער: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים
בתיק פ"ח 27591-09-13 שניתן ביום 26.10.2015 על
ידי כב' סג"נ יעקב צבן וכב' השופטים רפי כרמל ורבקה
פרידמן-פלדמן

תאריך הישיבה: ה' באלול התשע"ו (8.9.2016)

בשם המערער: עו"ד א' אייזנברג

בשם המשיבה: עו"ד נ' בן סידי

פסק-דין

השופט צ' זילברטל:

ערעור על גזר דינו מיום 26.10.2015 של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' סגן הנשיא י' צבן, והשופטים ר' כרמל ור' פרידמן-פלדמן) בתפ"ח 27591-09-13, בגדרו נגזרו על המערער, בין היתר, שש שנות מאסר לריצוי בפועל.

רקע

1. ביום 24.6.2015 הורשע המערער, על-יסוד הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון, בביצוע מספר עבירות של מעשים מגונים במשפחה בקטינה שטרם מלאו לה שש עשרה שנים, לפי סעיף 351(ג)(2) וסעיף 348(ב), בנסיבות סעיף 345(ב)(1) ובנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), ובביצוע עבירה של הדחה בחקירה, לפי סעיף 245(א) לחוק.

2. על-פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביצע המערער, נשוי ואב לשבעה ילדים, שורה של מעשים מגונים בכוח בבתו הבכורה, ילידת 1997 (להלן: המתלוננת), כמתואר להלן. העבירות בוצעו בדירה בה התגוררה אותה עת משפחת המערער (להלן: הדירה) ובמהלך חופשה בצפון הארץ, והלכו והסלימו על פני תקופה שאורכה כשנתיים, החל משנת 2011 ועד לחודש יוני 2013 (להלן: התקופה), במהלכה הייתה המתלוננת קטינה. בראשית התקופה, בעת שהייתה המתלוננת כבת ארבע עשרה, נהג המערער להרים את חולצתה ולגעת בחזה, בסלון הדירה או בחדרה של המתלוננת, בעת שיתר בני המשפחה ישנו. כאשר המתלוננת הגיבה במשיכת חולצתה כלפי מטה, היה המערער מרימה בחזרה, וכאשר שאל אותה המערער האם הדבר נעים לה, השיבה המתלוננת, מתוך פחד, בחיוב על שאלתו.

בהמשך התקופה הסלים המערער מעשיו, בין היתר, בכך שמצץ את פטמותיה של המתלוננת, הפשיל בכוח את חצאיתה ותחתוניה, והחדיר את אצבעותיו לשפתי איבר מינה באופן שהיה מסב לה כאב. כל זאת, כאשר המתלוננת הביעה התנגדות פיזית ומילולית למעשי המערער, וזה האחרון לא שעה לבקשותיה והמשיך במעשיו תוך שימוש בכוח. כמו כן, נהג המערער להיכנס לחדר המקלחת, להצמיד את המתלוננת לקיר ולהחדיר אצבעותיו לשפתי איבר מינה. לעיתים אף הציג בפניה את איבר מינו וביקש ממנה לגעת בו. המתלוננת, שנרתעה ממעשיו, סירבה לעשות כן. בנוסף, במספר מקרים ניסה המערער להחדיר את לשונו לפיה של המתלוננת, אך היא כיווצה את שפתיה כדי למנוע את הדבר.

במהלך קיץ שנת 2012, בעת שרעייתו שהתה בחו"ל, חזר המערער במספר מקרים על המעשים האמורים. באחד המקרים, נשארה המתלוננת עם המערער לבד בדירה - המערער העמיד אותה על רגליה, דחף אותה לחדרו, הצמיד אותה לארון, וניסה להרים את חולצתה. המתלוננת התנגדה, אמרה שאינה רוצה בכך, וניסתה להימלט אך מעדה על המיטה. המערער תפס ברגליה, ובעוד היא מתנגדת ובוטטת אמר לה: "רק קצת". אז הפשיל את חצאיתה ותחתוניה, השכיב אותה על המיטה, פשט את בגדיו, ותוך שהמתלוננת צועקת ובוכה אמר לה כי הוא לא מתכוון לעשות לה את מה שהיא חושבת. המתלוננת השתוללה וצעקה, בעוד המערער מחכך את איבר מינו בישבנה. בשל התנגדותה פסק המערער ממעשיו, התלבש ועזב את החדר. המערער אמר לה שהוא עושה את המעשים האמורים על-מנת להיטיב עמה ושהיא לא צריכה להיפגע מכך. לאחר מכן ביקש ממנה לצפות עמו בסרט פורנוגרפי, אך היא סירבה.

יומיים לאחר מכן, לקח המערער את המתלוננת למועדון לילה בירושלים, ולאחר שובם לדירה ביקש ממנה לעסות את גופו. משסירבה לכך, אמר המערער למתלוננת כי אם היא לא רוצה ליהנות אז "לפחות הוא ייהנה", נטל בקבוק של שמן תינוקות ונתן אותו למתלוננת על-מנת שתעסה את איבר מינו. המתלוננת אמרה לו שהיא נגעלת מהמעשה, אך המערער התעקש והורה לה להעביר את ידה על איבר מינו במהירות, והמתלוננת עשתה כדבריו. במועד אחר שוחח המערער עם המתלוננת ושאל האם היא יודעת כיצד באים ילדים לעולם, ואמר כי הוא יסביר לה כיצד, על-מנת שבעתיד, כשתפגוש בחורים, תדע למה לצפות. לאחר מכן גם הציג בפניה סרטים פורנוגרפיים במחשב, בחדרה של אחותה בזמן שזו ישנה.

בתאריך שאינו ידוע במדויק, בסמוך ליום הולדתה השישה עשר של המתלוננת, הגיע המערער לחדרה. לאחר שסגרה לבקשתו את החלון, נישק המערער את המתלוננת על שפתיה ולחייה, הרים את חולצתה, וחרף התנגדותה נישק את פטמותיה. המערער פסק ממעשיו כששמע את אקיה של המתלוננת מתקרבים בחזרה לדירה. במהלך התקופה, נהגה המתלוננת להתחנן לאמה שתתיר לה להתלוות אליה לביצוע קניות ומטלות מחוץ לבית, אך המערער נהג לומר שהוא זקוק לעזרתה בבית. בנוסף לשורת המעשים המגונים שביצע בכוח במתלוננת, המערער גם ביקש ממנה שלא לספר על מעשיו לאיש, ובכך ניסה להניעה שלא למסור הודעה בחקירה על-פי דין.

3. על-יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן, הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער ביום 24.6.2015 בעבירות שפורטו לעיל. בהסדר הטיעון הוסכם כי המשיבה תטען לעונש של שבע וחצי שנות מאסר, בהפחתת ימי המעצר, כאשר עונש מאסר שהוטל על המערער בגין הרשעה קודמת בעבירה של תקיפת בת זוג אותו ריצה במהלך המעצר (שלושה חודשים) לא יכלל במניין ימי המעצר שיופחתו. עוד הוסכם, כי המערער יהא חופשי בטיעונו לעונש, לרבות באשר למצבו הרפואי, אך לא יטען שמצבו הנפשי חוסה תחת סעיף 40 לחוק, בו מנויות נסיבות הקשורות בביצוע העבירה שתובאנה בחשבון בעת קביעת מתחם העונש ההולם.

4. טרם מתן גזר הדין, הוגש לבית המשפט תסקיר נפגעת עבירה, במסגרתו תוארה שליטתו המאיימת של המערער במתלוננת ובמשפחה כולה, בין היתר, תוך שימוש באלימות. צוין כי המתלוננת, בהיותה הבת הבכורה, נדרשה ככלל לספק את צרכי ההורים וגדלה בחסכים רגשיים ופיזיים. כתוצאה מכך וממעשי המערער סובלת המתלוננת מתחושות אשמה ובושה, מתקשה לבטא את רגשותיה, ובפרט את מצוקתה הנובעת מהעדר התפקוד של אמה, ומתאפיינת בניתוק רגשי קבוע שהפך חלק מדפוס אישיותה. עוד תואר, כי המתלוננת חווה תחושות פחד וחרדה מפני המערער, שממשיך לנסות וליצור עמה קשר טלפוני מבית הסוהר. בתסקיר הובע חשש מפני פגיעה עתידית בתפקודה של המתלוננת בעטיו של הניתוק הרגשי בו היא מתאפיינת, המונע ממנה להתמודד עם הפגיעות שעברה, בעוד היא ממשיכה לחוות הבזקים חוזרים של הפגיעה בה באופן חסר שליטה. לבסוף, הומלץ על חיוב המערער בפיצוי למתלוננת כחלק מההכרה בפגיעותיה, ועל-מנת לסייע במימון שיקומה.

5. ביום 26.10.2015 גזר בית המשפט המחוזי על המערער שש שנות מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בתיק דנא (מיום 3.9.2013) שמהם יופחתו שלושה חודשי מאסר אשר הוטל עליו בת"פ (שלום-ב"ש) 42333-08-13 (22.4.2014); שנתיים מאסר על תנאי, אותו ירצה אם יעבור עבירת מין במשך שלוש שנים ממועד שחרורו; ותשלום פיצוי למתלוננת בסך של 10,000 ש"ח.

לאחר שעמד על הערכים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של המערער, על מידת הפגיעה בהם, ועל הנסיבות החמורות בהן התבצעו העבירות, ציין בית המשפט כי הענישה הנוהגת מתווה מדיניות מחמירה בכל הנוגע לעבירות מין, ובפרט לאלו המבוצעות בקטינים ובתוך המשפחה. הודגש, כי המחוקק מצא לנכון להחמיר בעבירות של מעשים מגונים שבוצעו בבן משפחה והעמיד את העונש המירבי על חמש עשרה שנות מאסר (סעיף 351(ג) לחוק), כשהוא קובע גם עונש מזערי שלא יפחת מרבע העונש המרבי (סעיף 355 לחוק). עוד צוין, כי נכון יהיה לראות את מעשי המין הרבים שביצע המערער במתלוננת ואת מעשה ההדחה כאירוע אחד לצורך קביעת מתחם העונש, נוכח היותם שלובים זה בזה.

בבואו לקבוע את מתחם העונש הראוי, התחשב בית המשפט המחוזי בחומרת מעשיו של המערער, במדיניות הענישה הנוהגת בעבירות מין במשפחה, לרבות בדוגמאות מן הפסיקה המעידות על מתחם העונש שננקט במקרים דומים, במצבו הנפשי של המערער ובהסדר הטיעון (כאשר בהקשר אחרון זה הובהר כי הרף העליון לו תטען המאשימה על-פי הסדר הטיעון, מגלם, בין היתר, את מצבו הנפשי של המערער). נוכח כל אלה, מצא בית המשפט לקבוע כי מתחם העונש בעניינו של המערער נע בין חמש לתשע שנות מאסר בפועל. בהמשך, בעת קביעת העונש בתוככי המתחם, הביא בית המשפט במניין שיקוליו את נסיבותיו האישיות של המערער כנסיבות לקולא. צוין, שהמערער סובל מהפרעות נפשיות כתוצאה מחבלת ראש שאירעה בשל מעורבותו בתאונת דרכים בשנת 1992; שמאז אותה תאונה ואילך הוא מטופל נפשית, ולסירוגין אושפז במוסדות פסיכיאטריים; ושהמוסד לביטוח לאומי הכיר בנכותו הנפשית. מנגד, הודגשו חומרתה ומשכה של הפגיעה המינית, בעטיה סבלה המתלוננת נזק רב ואף צפויה לה התמודדות נפשית מורכבת וממושכת בעתיד. בהתחשב במכלול השיקולים גזר בית המשפט המחוזי על המערער את העונשים המפורטים לעיל.

הערעור

6. המערער טוען כי בית המשפט המחוזי לא העניק משקל ראוי לנסיבותיו האישיות, וכי העונש שנגזר עליו הוא חריג לחומרה ביחס לעונשים שנקבעו בפסיקה במקרים דומים. בנוגע לנסיבותיו האישיות, מדגיש המערער את הקשיים הנפשיים בהם היה נתון עוד טרם תקופת ביצוע העבירות, כתוצאה מתאונת הדרכים הקשה בה היה מעורב בעברו. מאז אותה תאונה ובמשך שנים רבות, המערער סובל מדיכאון, מגלה תסמינים סכיזופרניים, וכתוצאה מכך אושפז במוסדות שונים. בשל מצבו התקשה המערער להשתלב במעגל העבודה והוא התפרנס לאורך השנים מקצבת נכות ומקיבוץ נדבות. בנוסף, הודגש כי בתקופה הרלוונטית לאישום חלה החמרה נוספת במצבו הנפשי בשל ההידרדרות במצבו הרפואי של אביו, אשר נפטר בחודש נובמבר 2012 לאחר שהמערער סעד אותו. לטענת המערער, עונש של שש שנות מאסר הולם לאדם בריא בנפשו, ואינו הולם את המקרה דנא. עוד נטען, כי נכון היה להעניק משקל רב יותר לכך שהמערער הודה באופן מידי בחקירתו במשטרה במעשים שיוחסו לו, ובכך חסך מזמנו של בית המשפט, כמו גם לעובדה שעשה כל שאל ידו כדי למנוע את העדת המתלוננת, מתוך מטרה לחסוך פגיעה נוספת בה ובמשפחתו.

יתר על כן, המערער ציין שעברו נקי; שנתן לאשתו לשעבר (אמה של המתלוננת) גט במהירות לאחר מעצרו, מתוך רצון למנוע פגיעה נוספת בה ובילדיה; וששילם למתלוננת את הפיצוי שגזר עליו בית המשפט המחוזי עוד בטרם הגיש את הערעור דנא. הודגש גם שרוב בני משפחתו של המערער ניתקו עמו קשר וכתוצאה מכך עולמו חרב עליו, אולם הוא חדור מוטיבציה לשקם את עצמו, ולהשיב על כנם את לכידות המשפחה ואת הקשר עם ילדיו. כל אלה, לטענתו, הם בחזקת נסיבות שראוי היה להעניק להן משקל רב יותר, ולקבוע בעטן עונש קל יותר. המערער הוסיף והפנה באריכות לפסיקה קודמת, בה הושתו עונשי מאסר קלים יותר ביחס לזה

שנגזר עליו, ואף נקבעו מתחמי עונש מקלים יותר, חרף הדמיון בנסיבות לעניינו שלו. נוכח כל האמור, עותר המערער לקבל את ערעורו ולהקל בעונשו, כך שזה יעמוד לכל היותר על 48 חודשי מאסר בפועל.

7. המשיבה מצידה טוענת כי אין כלל מקום להתערב בעונש שנגזר על המערער, בהדגישה את העובדה שמדובר במעשים מגונים ברף חומרה גבוהה. המשיבה ביקשה להדגיש את החשיבות הטמונה בכך שהעונש ישקף הן תכלית הרתעתית, והן את סלידת החברה ממעשי העבירה. מעבר לכך, הסבה המשיבה את תשומת הלב לכך שהעונש שנגזר על המערער נמוך מן העונש המירבי שהוסכם במסגרת הסדר הטיעון. לעניין מצבו הנפשי של המערער, נטען כי ממילא כבר ניתן לכך משקל במסגרת החלטת בית המשפט המחוזי. לגופו של עניין, נטען כי המסמכים המעידים על מצב נפשי רעוע הם ברובם ישנים, ואילו מסמכים עדכניים יותר, דוגמת חוות דעתו של הפסיכיאטר המחוזי ועדויות שנשמעו במסגרת הערכאה הדיונית, מעידים כי המערער לא היה נתון במצב פסיכוטי בתקופת ביצוע העבירות. אשר לטענת המערער בדבר הקשר בין העבירות שביצע לבין מצבו של אביו המנוח, לדעת המשיבה מדובר בקישור בעייתי.

נוסף על כך, ביקשה המשיבה להצביע על אי-דיוקים בכמה מטענות המערער. לטענתה, בעת חקירתו הודה רק בחלק ממעשיו, והודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן לא ניתנה מיד בתחילת החקירה, כפי שנטען, אלא רק בחלוף קרוב לשנתיים ממועד הגשת כתב האישום המקורי. המשיבה טוענת עוד כי המערער אינו נעדר עבר פלילי כפי שטען, שכן נזקפו לחובתו בעבר עבירות של תקיפת בת זוג ושל זיוף והפרעה לשוטר, והיא אף ביקשה להסב את תשומת הלב לכך שהמערער בחר שלא להעמיד עצמו לבדיקת שירות המבחן ולהערכת מסוכנות מינית. יתר על כן, המשיבה מדגישה את האמור בתסקיר נפגעת העבירה, המעיד לדידה ביתר שאת כי העונש שנגזר על המערער הולם את חומרת מעשיו.

דיון והכרעה

8. לאחר העיון בנימוקי הערעור ובתסקיר נפגעת העבירה, ושמיעת טענות הצדדים בדיון שנערך בפנינו, באנו לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות.

כלל ידוע הוא כי ערכאת הערעור תידרש להתערב בעונש שגזרה הערכאה הדיונית אך במקרים חריגים, וזאת כאשר גזר הדין סוטה באופן ממשי ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, או מקום בו נפלה בגזר הדין טעות מהותית (ע"פ 7066/13 אלמליח נ' מדינת ישראל (22.12.2015); ע"פ 4498/14 גרידיש נ' מדינת ישראל (13.5.2015); ע"פ 5323/12 אבו ליל נ' מדינת ישראל (17.6.2014); ע"פ 7702/10 כהן נ' מדינת ישראל (29.5.2014)). כלל זה זוכה למשנה תוקף מקום בו העונש שנגזר על המערער נמוך מן העונש המירבי עליו הסכימו הצדדים במסגרת הסדר הטיעון. אמנם ניתן להשיג במסגרת הערעור על חומרת העונש גם בקשר לעונש המצוי בטווח שהוסכם בגדרי ההסדר, אך הלכה היא כי התערבות ערכאת הערעור במקרים כגון-דא תעשה אך בהתקיימן של נסיבות מיוחדות וחריגות (ראו, למשל: ע"פ 5953/13 מדינת ישראל נ' אהרון, פסקה 18 (6.7.2014), והאסמכתאות הנזכרות שם). בהקשר זה יצוין, כי "בהסכמת המערער לטווח ענישה במסגרת הסדר הטיעון – מגולמת גם הסכמה לכך שכל ענישה בתוך הטווח המוסכם ככלל איננה חורגת ממתחם הסבירות" (ע"פ 7899/12 אל סעדי נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (20.3.2013)).

כפי שיבואר להלן, המקרה שלפנינו אינו נמנה על אותם מקרים חריגים בהם נדרשת התערבות של בית משפט זה. סבורים אנו כי
עמוד 5

לא נפל כל פגם בגזר הדין, וכי העונש שנגזר, כמו גם מתחם העונש שנקבע, הולמים את מעשיו של המערער ואינם סוטים ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, וזאת אף בשים לב לשלל הנסיבות לקולא המתקיימות בעניין.

9. ראשית, לענין הטענה כי לא ניתן משקל מספק לנסיבותיו האישיות של המערער בעת קביעת עונשו בתוככי מתחם העונש - נדמה כי לא כך הם פני הדברים. כאמור לעיל, בית המשפט המחוזי מצא לנכון, בשים לב לחומרת המעשים ולמדיניות הענישה הנוהגת, לקבוע את מתחם העונש ההולם בעניינו של המערער לחמש עד תשע שנות מאסר בפועל, ולאחר מכן קבע בתוך מתחם זה עונש של שש שנות מאסר בפועל, בהתחשב בנסיבותיו האישיות של המערער. המערער מונה נסיבות שונות ומגוונות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ובראשן מצבו הנפשי הקשה, שיש בהן לדידו טעם להטות את הקביעה בתוך המתחם לקולא. אכן, כפי שמורה סעיף 40א לחוק, אלה הן נסיבות שיש מקום לשקלן בשלב קביעת העונש בתוככי המתחם. אולם, בניגוד לטענת המערער, ניכר כי בית המשפט המחוזי אכן שקל את הדברים ואף נתן להם ביטוי בגזר הדין, כשמצא להעמיד את העונש על שש שנות מאסר - עונש המצוי, באופן יחסי, בחלקו התחתון של המתחם שנקבע. יתרה מכך, במסגרת הסדר הטיעון הוסכם כאמור כי העונש המירבי לו תטען המדינה יעמוד על שבע וחצי שנות מאסר - ודומה כי אף הסכמה זו מגלמת בתוכה, בין היתר, את נסיבותיו האישיות של המערער. לא למותר לשוב ולהזכיר, שעניינו במעשים מגונים ברף חומרה גבוהה; שנעשו על-ידי אדם בביתו הקטנה לשם סיפוק תאוותו, והתרחשו בין כתלי בית המשפחה, לאורך תקופה ממושכת ותוך הסלמה הדרגתית; שפגיעותיו של המערער במתלוננת הביאו להשלכות חמורות ביותר, כפי העולה מן התסקיר שנערך בעניינה; ושבשל הפגיעות הקשות, הליך שיקומה של המתלוננת צפוי להיות מורכב.

10. בהערת אגב יצוין, כי במסגרת הערעור אף הועלתה, באופן לא חד-משמעי, זיקה אפשרית בין מצבו הנפשי הרעוע של המערער לבין המעשים שביצע. בפרט, לרקע תיאור ההחמרה במצבו הנפשי של המערער בתקופה בה סעד את אביו, צוין כי ישנה אפשרות שזו היוותה "הסבר אפשרי נוסף לפגיעות" במתלוננת, ותוארה סמיכות הזמנים בין מועד החמרה זו לבין התקופה נשוא כתב האישום. ככל שלדעת המערער מצבו הנפשי הוא בגדר נסיבה הקשורה לביצוע העבירה בגינה יש להקל בעונשו, הרי שהמחוקק הבהיר בסעיף 40ט לחוק כי טענה מסוג זה תהא רלבנטית לענין קביעת מתחם העונש - ולא, להבדיל, לענין קביעת העונש בתוככי המתחם, כפי שטען המערער. עם זאת, בעניינו ויתר המערער במסגרת הסדר הטיעון על האפשרות לטעון טענה מסוג זה מכוח סעיף 40ט לחוק, ומכאן שאין מקום להידרש לטענתו.

11. טענה מרכזית נוספת של המערער היא שבעונש שנגזר עליו יש משום סטייה ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים. יתרה מכך, נדמה כי המערער ביקש להשיג אף על מתחם העונש ההולם שנקבע בעניינו, ובהתאם טען שיש להעמיד את עונשו על ארבע שנות מאסר לכל היותר - עונש המצוי מחוץ למתחם העונש הנ"ל. חרף האמור, הגענו למסקנה כי טענה זו של המערער דינה להידחות, הן בנוגע למתחם העונש ההולם שנקבע בעניינו והן בנוגע לקביעת העונש בתוככי מתחם זה.

תחילה יובהר, כי יש לנקוט בזירות בעת עיון משווה בפסיקה במקרים דומים, וזאת נוכח ההבנה כי העונש שנקבע בכל מקרה ומקרה אינו תוצאה של פונקציה מתמטית קבועה, אלא נגזר בשים לב הן למדיניות הכללית ביחס לסוג והיקף העבירות, והן לנסיבותיו הקונקרטיות של המקרה המונח לפתחו של בית המשפט (ע"פ 5668/13 מזרחי נ' מדינת ישראל, פסקה 37 לפסק דינו של השופט נ' סולברג (17.3.2016)). בעניינו, המערער הפנה אמנם למקרים בהם העונש שנקבע היה קל מזה שנגזר עליו, שבחלקם עונש המאסר בפועל עמד על ארבע או חמש שנים. אולם, בפסיקת בית משפט זה יימצאו בנקל מקרים רבים, דומים אף הם מבחינת

היקף, חומרת וסוג העבירות לזה שלפנינו, אשר גזר הדין שניתן בהם חמור משש שנות מאסר. כך, למשל, בע"פ 2632/15 פלוני נ' מדינת ישראל (14.2.2016) נדחה ערעור על גזר דין בן שבע שנות מאסר במקרה בעל נסיבות המזכירות את זה שלפנינו, לאחר שהמערער שם הודה במסגרת הסדר טיעון בעבירות דומות (וראו גם: ע"פ 2251/14 פלוני נ' מדינת ישראל (12.2.2015); ע"פ 3934/12 פלוני נ' מדינת ישראל (18.2.2013)). התרשמותנו היא, אפוא, כי עונש המאסר בפועל שנגזר על המערער אינו סוטה ממדיניות הענישה הנוהגת בעבירות מן הסוג שביצע. באותה נשימה ראוי לשוב ולהזכיר את הגישה המחמירה ביחס לעבירות מין במשפחה בכלל, ובייחוד ביחס לכאלה שבוצעו בקטינים ובחסרי ישע, הנוהגת זה לא מכבר בבית משפט זה (ראו: ע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל (11.2.2001); ע"פ 7015/09 פלוני נ' מדינת ישראל (18.11.2012)).

12. סוף דבר, נראה כי אף בשים לב למצבו הנפשי הרעוע של המערער, לנסיבותיו הנוספות שנמנו, ולמדיניות הענישה הנוהגת – העונש שנגזר על המערער הוא עונש הולם, וגזר הדין שניתן בעניינו אינו סוטה ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים. בהעדר טעמים להתערבותנו בגזר דינו של בית המשפט המחוזי, דין הערעור שלפנינו להידחות.

ניתן היום, כ"ו באלול התשע"ו (29.9.2016).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה